

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARMEL, KRISTIN

Viața furată a lui Colette Marceau / Kristin Harmel ;
trad. din lb. engleză și note de Andrei Covaciu. - București :
Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-607-4
I. Covaciu, Andrei (trad. ; note)
821.111

Redactor: **Roxana Samoilescu**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE STOLEN LIFE OF COLETTE MARCEAU

Copyright © 2025 by Kristin Harmel Lietz
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

KRISTIN HARMEL

VIATA FURATA
a lui
COLETTE MARCEAU

*Traducere din limba engleză și note de
Andrei Covaciu*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

 PROLOG

Cele două brățări îngemănate s-au născut într-o zi de luni, în luna mai a anului 1927, fiind creația unui bijutier din Paris dedicată unuia dintre cei mai fideli clienți ai săi, Salomon Rosman, a cărui familie se ocupase de generații cu comerțul de diamante.

Numele bijutierului era Max Besner, iar marea lui pasiune era să creeze niște podoabe despre care spera că îi vor supraviețui vreme de secole. Besner credea că, dacă își va dedica total inima și priceperea în munca pe care o depunea, dacă va folosi doar cele mai fine pietre prețioase și metale, atunci creațiile lui vor fi moștenite din generație în generație, vreme de sute de ani.

Lui Besner îi plăceau provocările, iar ceea ce îl rugase Salomon Rosman să creeze îl făcea să radieze de mândrie.

— Tu ești singurul om din Franța capabil să ducă treaba la bun sfârșit, dragul meu prieten, a spus Rosman, întinzându-i bijutierului o punguță cu diamante. Vreau ca Hélène să afle cât de mult o iubesc atât pe ea, cât și pe copiii noștri.

— Gemeni, dragul meu prieten, a răspuns Besner. O adevărată binecuvântare.

Cu o zi în urmă, soția lui Rosman născuse doi copii sănătoși: un băiețel căruiua îi puseseră numele Daniel și o fetiță pe nume Ruth.

— O binecuvântare, adevărat, a încuviințat Rosman cu glasul gătuțit de emoție. Îmi doresc ca micuții să moștească într-o bună zi bijuteriile, dar cum sunt doi...

LIBRIS

We know
books

— Va trebui să fac două bucăți, a tras Besner concluzia.

— Soția mea însă va trebui să le poată purta ca și cum ar fi o singură brățară, a adăugat Rosman. Piesele trebuie să fie frumoase separat, dar rezistente împreună.

— Așa cum și copiii voștri se vor putea baza întotdeauna unul pe celălalt, a spus Besner zâmbind.

A scos o tavă căptușită cu catifea de sub teighea și a ridicat o sprânceană spre Rosman, care a încuviințat cu o clătinare a capului. Besner a vărsat nestematele clientului, reușind să-și reprime un icnet surprins în clipa în care a observat cât erau de multe și de frumoase – o adevărată constelație de diamante mici, perfecte.

— Dar sunt câteva sute, a reușit el să îngaime, sperând ca ochii să nu-i fi ieșit din orbite.

Dacă Rosman l-ar fi văzut cât era de impresionat și s-ar fi hotărât că nu era omul potrivit să ducă treaba la bun sfârșit?

— La ce folosesc niște nestemate care zac într-un sertar și se umplu de praf? a comentat Rosman. Nu, ele trebuie aduse la viață. Pe astea le-am adunat în ultimii ani.

Folosind o pensetă, Besner a început să cerceteze mica avere aflată în fața lui, întorcând rând pe rând diamantele, socotind, făcând tot felul de estimări. În timp ce le privea în lumină, mintea îi mergea la turație maximă, el imaginându-și cum ar fi putut să le pună împreună ca să obțină o bijuterie neasemuită, ceva ce lumea nu mai pomenise vreodată. Deja își imagina un design celest care ar fi conținut luna, cerul albastru și cel întunecat, al nopții.

— Cred că voi face... a început el să spună, dar înainte să termine fraza s-a petrecut ceva straniu.

Prin fereastra deschisă aflată mult deasupra bancului de lucru, în încăperea a pătruns un fluture, primul pe care Besner îl vedea în primăvara aceea și singurul care se strecurase vreodată între pereții atelierului. Magazinul lui se afla pe rue Choron, destul de aproape de Grande Synagogue

de la Victoire, dar nu prea aproape de vreunul dintre întinsele parcuri pariziene. Lumea aflată dincolo de ușa magazinului era alcătuită din ciment și cărămizi – un loc prea puțin îmbietor pentru astfel de creaturi.

Fluturile acela însă nu părea să se fi rătăcit. De fapt, lăsa impresia că știa exact încotro voia să se îndrepte. La un moment dat a coborât aterizând cu delicatețe pe marginea tăvii căptușite cu catifea, de parcă și el ar fi dorit să audă ce avea bijutierul de gând să facă.

Besner însă nu se mai gândea la cerul înstelat al nopții. Acum se holba la fluture, o creatură cu aripile albe ca neaua, având marginile închise la culoare, de parcă și le-ar fi muiat în cerneală.

— E un *Pieris brassicae*, a comentat Rosman zâmbind. Fluturile preferat al soției mele. Zice că aduc noroc și echilibru pe lumea aceasta.

Besner continua să se uite la fluturile de pe masă. De parcă ar fi vrut să se dea în spectacol, creatura își flutura încetișor magnificele ei aripioare. Acestea reflectau lumina într-o manieră la fel de magică și de neverosimilă precum diamantele strălucitoare împrăștiate între cei doi bărbați. În clipa următoare Besner a găsit răspunsul pe care îl căuta. S-a uitat la Rosman și a spus:

— Atunci soția ta va avea niște brățări făurite după modelul lui.

— Adică având ca model un fluture? s-a mirat Rosman.

Bijutierul s-a aplecat ca să studieze mai îndeaproape aripile creaturii.

— Brățări gemene, a spus el încetișor, diamantele începând deja să se aranjeze în mintea lui asemenea unor piese de puzzle pe care numai el le putea vedea. Separat, vor arăta asemenea unor crini ai păcii. Împreună însă, vor compune un fluture minunat.

Rosman s-a uitat mai întâi la pietrele prețioase, apoi la fluture. Până și acesta părea să se gândească la propunerea

bijutierului. Apoi, ca și cum și-ar fi dat seama că își făcuse datoria, și-a luat zborul. Și-a fluturat preț de câteva secunde aripioarele între cei doi bărbați, înainte să se înalțe și să iasă pe fereastra pe care își făcuse puțin mai devreme apariția.

Rosman și-a îndreptat din nou atenția spre Besner.

— Este perfect, a spus el. Eu și Hélène le vom oferi copiilor noștri niște aripi, iar ei se vor avânta către tării.

Bijutierul a simțit un fior de exaltare, așa cum se întâmpla ori de câte ori presimțea că urmează să realizeze ceva mareț.

— Cum dorești, dragul meu prieten, a spus Besner. Te voi suna spre sfârșitul săptămânii ca să-ți prezint câteva schițe.

Trei luni mai târziu, brățărilor erau gata, iar Rosman a putut să i le ofere Hélènei, făcându-i o surpriză. Pe vremea când era mai tânăr nu putuse să-și imagineze cum avea să i se umple inima uitându-se la copiii lui și la mama lor, o femeie cu părul negru ca pana corbului. Uneori avea senzația că dragostea pe care o simțea pentru ei stătea să răbufnească, deși îi venea greu să recunoască acest lucru cu glas tare. Brățărilor însă păreau să exprime exact ceea ce el se abținea să declare. Ele simbolizau devotamentul pe care îl nutrea față de Hélène, precum și speranțele pe care și le făcea în legătură cu Ruth și Daniel.

Totul se petrecea în anul 1927, iar Rosman avea senzația că lumea îi stătea la picioare. Parisul era un loc plin de oportunități și speranțe, de muzică și cultură, de artă și modă.

Peste numai treisprezece ani, luminile orașului aveau să se stingă, noua situație aruncându-l în brațele disperării. Cu toate acestea, Salomon și Hélène rămăseseră cu doi copii minunați care creșteau parcă tot mai isteți și mai dârji, mai buni și mai puternici. Împreună, vor reuși să supraviețuiască. Împreună, vor înfrunta furtuna.

Apoi, într-o noapte a anului 1942, cineva a bătut în ușa locuinței familiei Rosman, iar lumea s-a schimbat

pentru totdeauna. Trei nemți stăteau în prag, sosiți ca să-i ducă pe locatari undeva departe.

— Aceste arestări cad de obicei în sarcina poliției franceze, a spus un ofițer pe nume Möckel de cum a pășit în salonul opulent al apartamentului.

A început să privească în jurul lui, amușinând asemenea unui câine care tocmai a simțit un miros nou.

— Am auzit însă că posedați tot felul de obiecte frumoase și mi-am dat imediat seama că trebuie să le văd cu ochii mei, a urmat el îndreptându-și privirea spre Hélène. Iar acum constat că zvonurile se adevăresc.

— Suntem cetățeni francezi, a spus Rosman pe un ton înțepat. Și nu am comis nicio infracțiune.

Neamțul a pufnit amuzat.

— Ah, doar că sunteți evrei, a răspuns el cu simplitate, de parcă asta ar fi explicat totul. Haideti, copii, pregătiți-vă bagajelul pentru că nu vă veți mai întoarce aici.

— *Papa?* a spus Ruth cu glas moale, îndreptându-și privirea spre tatăl ei.

Acesta abia dacă se putea uita la ea, dat fiind că acum înțelesese ce se petrecea.

— Copii, vom pleca într-o călătorie, a spus el, străduindu-se să-și ascundă nervozitatea.

S-a uitat în ochii soției, dându-și seama că și ea înțelesese despre ce era vorba și știa, la fel ca el, că Ruth și Daniel trebuiau să afle cât mai târziu cu putință adevărul. Acum avea cincisprezece ani, erau aproape niște oameni mari, dar Rosman avea de gând să îi protejeze cât mai multă vreme cu puțință.

— Luați-vă cele mai călduroase paltoane pe care le aveți. Grăbiți-vă, dragii mei.

Ruth și Daniel s-au privit cu îngrijorare, dar au făcut cum li se spusese. În timp ce membrii familiei își făceau bagajele, Möckel a deposedat-o vesel pe Hélène de toate bijuteriile pe care le purta: de la inelul de logodnă cu diamant până la brățărilor interconectate, în formă de fluture,

pe care le purta la încheietura mâinii și brățări pe care ea le purtase în fiecare zi de când le primise cadou de la soțul ei, în urmă cu cincisprezece ani.

— Sunt opera lui Max Besner, dacă nu mă înșel? a întrebat Möckel.

În anii care au urmat după ce Rosman îi comandase brățările, Besner devenise relativ celebru în branșa giuvaiergilor. Cu toate acestea, Rosman tot a rămas surprins să vadă că reputația prietenului său ajunsese și la urechile nemților.

— Da, așa este, a răspuns el pe un ton înțepat.

— Sunt extraordinare, a comentat Möckel, ținându-le în lumină.

Brățările sclipeau și păreau să dănțuiască, de parcă s-ar fi dat în spectacol pentru ofițerul german.

— Felul în care se prind una de cealaltă... nu mai există ceva asemănător.

— Vă rog... când vom putea să le recuperăm? a întrebat Hélène cu glas stins, deși cu siguranță cunoștea răspunsul.

Möckel s-a mulțumit să râdă, instruindu-și oamenii să scoțoască prin toate sertarele și să scoată la iveală și celelalte comori pe care familia Rosman le-ar fi putut ține ascunse în apartamentul lor.

Salomon Rosman nu avea să prindă Anul Nou. Nici el, nici soția lui, Hélène. Apartamentul din Arondissementul 11 nu avea să mai aparțină niciodată familiei lor, iar cei doi copii nu vor mai avea vreodată ocazia să simtă în nări fumul dulce produs de pipa tatălui lor sau să îi audă râsetele — așa cum nu vor mai simți niciodată gustul pâinii evreiești tradiționale, *challah*, pe care mama lor o cocea cu migală în fiecare săptămână, cântând în bucătărie cu glasul ei domol.

Dar, exact așa cum promisese giuvaiergiul, brățările aveau să dăinuie. Pentru că diamantele întotdeauna dăinuie.

CAPITOLUL 1

2018

În timp ce diamantul galben aflat în cealaltă parte a încăperii reflecta lumina, Colette Marceau simțea cum o mânăncă vârfurile degetelor, așa cum i se întâmpla mereu înaintea unei lovituri.¹ „Răbdare”, s-a apostrofat ea în gând. „Ia-o încet, fată.” Avea aproape nouăzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu — era prea bătrână pentru asta, prea înțeleaptă. Vârsta însă presupune și câteva avantaje. Da, acum i-ar fi fost greu să o șteargă cu iuțea (din pricina spatelui), iar artrita care a început să-i înțepenească degetele o împiedica să mai deschidă cu ușurință niște închizătoare complicate de coliere. Dar dacă ar fi fost vreodată prinsă, s-ar fi putut apăra cu ușurință jucând cartea senilității. La urma urmelor, habar n-avea cum șterpelișe Rolexul de la mâna unui bărbat sau cum ușurase o femeie de cerceii cu diamante.

— Doamnelor și domnilor, aș putea, vă rog, să mă bucur de atenția dumneavoastră?

Glasul gazdei din seara aceea, senatorul de Massachusetts John Nierling, s-a făcut auzit, tunător, în boxele aflate în partea din față a elegantei săli de bal Cherry Blossom. Deasupra publicului, candelabrele din cristal zornăiau și împrăștiau lumină, dar nu se puteau compara cu bijuteria pentru care Colette se afla acolo: un inel având

¹ Pe tot cuprinsul romanului, cuvântul „score” (arg. eng. „furt”) a fost tradus ca „lovitură”, ca în expresia „a da o lovitură”.

un diamant galben de 8,07 carate, *cushion cut*², în valoare de circa 90 000 de dolari.

— Aș dori să vi-l prezint pe colegul și prietenul meu de-o viață, a urmat Nierling în timp ce larma începea să se domolească, privirile celor prezenți întorcându-se către podium. Vă rog să o salutați pe Linda Clyborn, președinta Consorțiului pentru educație orchestrală din Boston.

Dinspre cei o sută și ceva de participanți s-au făcut auzite câteva aplauze sporadice. Donatorii pentru orchestră erau îmbrăcați la patru ace și cei mai mulți dintre ei țineau în mână un pahar de vin, ceea ce îi împiedica să aplaude așa cum s-ar fi convenit. Drept rezultat, Linda Clyborn a pășit pe podium destul de abătută. Își pusese în picioare niște pantofi cu tocuri cam subțiri pentru șoldurile ei late, iar părul ei etala o nuanță de blond destul de ternă, deși cu siguranță femeia avea acces la cele mai bune saloane de coafură din Boston. Acestea erau amănunțele pe care Colette le observa fără să-și dorească – felul în care până și cei mai bogați oameni adesea nu reușeau să se integreze în cercurile sociale la care aspirau. Cei care se aflau la a treia sau a patra generație de bogățani deprinseră de mici bunele maniere, codurile vestimentare și vorbirea afectată. Practic, moșteniseră toate aceste avantaje. Cei care munciseră pe brânci ca să devină niște oameni de succes erau adesea tăcuți și modești – însă cei care se cățăraseră pe scara socială folosindu-și la nevoie dinții și unghiile erau adesea lipsiți de maniere – așa cum unui diamant neșlefuit îi lipsește luciul.

— Vă mulțumesc, prieteni, a spus Linda, străduindu-se să vorbească cât mai afectat cu putință și făcând-o pe Colette să zâmbească discret.

2 Tăietura *cushion* – v. mai multe aici: <https://www.centrulgemologicroman.ro/diamantele-cushion-versus-cushette/>

Cu cât femeia aceea va bea mai mult, cu atât îi va fi bătrânei mai ușor să-i șutească diamantul acela galben de pe deget.

Furtul inelelor este destul de complicat. Colette începuse să deposedeze de bijuterii persoanele care îi erau antipatice, pe vremea când avea doar zece ani, și încetase să mai aibă trac atunci când era vorba despre inele abia când se apropia de treizeci. Cu brățările era ușor. Putea să desfacă o închizătoare ridicându-și ușor, dar ferm policele în timp ce se freca de „donatorul” care nu bănuia nimic. La fel stăteau lucrurile cu colierele pe care adesea le șterpelea cu o mișcare plină de grație pe care Colette o numea „*chassé*³ sincopat”. Putea să desfacă cele mai complicate sisteme de prindere cu o mișcare a încheieturii drepte în timp ce se răsucea pe călcâie și se freca de victimă cerându-și scuze din privirile lăsate în pământ și prefăcându-se stânjenită în timp ce lăsa bijuteria să-i alunece în mâna stângă. Ceasurile bărbătești erau floare la ureche; încuietorea pliabilă a unui ceas Patek Philippe nu îi punea mai multe probleme decât catarama *ardillon* a unui ceas Piaget, cu toate că avusese nevoie de nenumărate ore de antrenament ca să le desfacă pe amândouă fără să atingă încheietura persoanei care purta ceasul.

Cu inelele însă era o altă poveste. Era posibil să le furi doar atunci când erau vizibil prea largi, ceea ce elimina din start o mulțime de ocazii potențiale. De asemenea, era imposibil să furi un inel fără să ai cu victima un contact fizic destul de consistent. Prin urmare, cheia succesului consta în distragerea atenției acesteia. Atunci când victima era o femeie, Colette prefera să aștepte până când prin preajmă își făcea apariția un bărbat vizibil băut sau măcar unul extrem de infatuat. Acela era momentul în care Colette întindea mâna dreaptă și o pișca pe victimă de șold, apucându-i în același timp, cu stânga, mâna cu inelul,

3 *chassé* – (fr.) denumirea unui pas de dans.

fals-îndignată și prefăcându-se că o ajută să își revină după șoc. În milisecunda în care mâinile lor se atingeau, iar victima era distrasă, Colette îi scotea inelul cu mâna dreaptă. Avusese nevoie de câțiva ani buni ca să-și perfecționeze această tehnică. De fiecare dată femeia trebuia să fie atât de revoltată de pișcătură și atât de chitită să-l descopere pe mitocan, încât nu ar fi simțit că tocmai îi este subtilizat inelul. Mai târziu, când avea să se plângă la poliție că fusese jefuită, aproape invariabil victima menționa pișcătura, dar niciodată pe femeia aceea micuță care îi sărise în ajutor înainte de a se pierde în mulțime. De cele mai multe ori, victimele nici măcar nu apucau să vadă chipul lui Colette.

Pe podium, Linda tocmai mulțumea unui întreg pomelnic de milionari pentru ajutorul lor. Nimeni nu îi mulțumea niciodată asistentei prost plătite care făcea din culise ca lucrurile să meargă șnur, ori educatoarei din clasa a treia care cândva le spusese elevilor ei că vor putea deveni orice și-ar fi dorit. Nimeni nu le mulțumește fagotistului sau actorului de rezervă, mașiniștilor sau plasatoarelor. Dacă una dintre victime încălca în mod excepțional protocolul, adresându-se bunăoară, cu un respect nedisimulat, unui angajat al firmei de catering, sau ținând ușa pentru o cameristă, Colette obișnuia să își anuleze „misiunea”, presupunând că înțelesese greșit cu cine avea de-a face.

Așa ceva însă nu se petrecuse niciodată, din simplul motiv că ea nu își alegea țintele fără ca mai înainte să le studieze temeinic. Nicio persoană decentă nu merită să fie văduvită de propriile bunuri. Ar fi fost o încălcare a codului de conduită pe care Colette jurase în copilărie.

Își trăise apoi întreaga viață urmând litera și spiritul aceluia cod. Mama ei murise respectându-l.

Acum însă urma Linda Clyborn. Femeia aceasta nu numai că trăsese sforile necesare pentru ca fiicele soțului ei (trei la număr) să nu moștenească nimic din averea lăsată în urmă după moartea lui prematură (chiar dubioasă, după părerea unora), survenită la vârsta de șaiszeci de ani – dar

avusese legături fățișe cu o grupare neonazistă pe care o sponsoriza cu ajutorul substanțialei averi a răposatului.

Colette avusese de-a face cu destui naziști ca să-i ajungă pentru întreaga viață. Cum în urmă cu șapte decenii și jumătate trăise în Franța ocupată, pur și simplu nu le putea tolera prezența în Boston, în anul 2018.

– Iar la urmă, a spus Linda Clyborn, în timp ce Colette continua să se strecoare pe nesimțite prin mulțime, aș dori să le mulțumesc tuturor celor prezenți aici, în seara aceasta. Sprijinul vostru a făcut posibil ca organizația noastră, Consorțiul pentru educație orchestrală din Boston, să continue să ofere diverse programe atât pentru valoroșii noștri muzicieni profesioniști, cât și pentru copiii care și-ar dori ca într-o bună zi să urmeze o carieră artistică. Bucurați-vă în continuare de această seară și nu uitați să participați la licitația tăcută.

Spunând aceasta, a făcut cu mâna mulțimii și a coborât de pe scenă acompaniată de un alt rând de aplauze anemice, apoi l-a salutat pe senatorul Nierling, pe Rolexul căruia Colette pusese deja ochii, urmând să i-l fure cu altă ocazie.

Linda Clyborn s-a strecurat printre oameni strângând mâini și pupând obraji, iar în momentul în care DJ-ul a început să pună în boxe hituri din anii 1980 și cei prezenți să se scâlâmbăie stângaci pe ritmul ei, Colette și-a îndreptat peruca – având un coc banal și un breton-perdea – și a început să se apropie.

S-a strecurat prin mulțime până când a ajuns la un pas de țintă. Trei bărbați de patruzeci și ceva de ani se apropiau din cealaltă direcție, unul dintre ei fiind vizibil beat și improșcând în timp ce mergea bere din halba pe care o ținea în mână. Chiar în clipa aceea Linda s-a uitat în direcția în care se afla Colette, făcând-o să încremenească. Dacă Linda i-ar fi remarcat prezența, misiunea din seara aceea ar fi fost compromisă. Doar că Linda s-a uitat prin ea, căutând probabil o persoană mai importantă decât o

octogenară mărunțică, îmbrăcată modest. Colette și-a dat ochii peste cap. Pentru cei precum Linda Clyborn, oamenii în vârstă erau invizibili – ceea ce făcea ca astfel de lovituri să devină aproape prea ușoare.

În timp ce Linda dădea mâna cu o altă femeie, pentru ca apoi să-și continue înaintarea prin mulțime, Colette a trecut la fapte. În clipa în care cei trei bărbați au trecut pe lângă victimă, Colette și-a întins mâinile, cu una pișcând-o pe Linda, iar cu cealaltă apucând-o de mână, prefăcându-se că o ajută și sustrăgându-i în același timp, cu dexteritate, inelul aflat pe mijlociul mâinii stângi. A simțit satisfăcută cum acesta îi alunecă în palmă, toate cele opt carate și ceva devenind deodată libere.

Colette a închis grăbită pumnul în jurul premiului pe care imediat și l-a strecurat în buzunar, în timp ce Linda se răsucea pe călcâie îndreptându-și furia asupra celui mai beat dintre masculi, care tocmai bălmăjea derutat o scuză, nefiind sigur de ce anume era acuzat. În timp ce glasul femeii devenea tot mai pițigăiat, Colette s-a retras în mulțime.

Mai târziu, când Linda Clyborn a observat că inelul îi dispăruse, nimeni nu avea să-și aducă aminte de o femeie micuță, cu părul grizonant, purtând o rochie de seară banală, care se îndrepta agale spre ieșire în vreme ce țipelele vexate ale victimei continuau să se reverse dinspre sala de dans.

CAPITOLUL 2

1934

Annabel Clement se născuse ca să devină o hoată – la fel ca mama, bunica și străbunicul ei. Era vorba despre o responsabilitate pe care o luase pentru prima dată în serios atunci când mama ei o pusese să stea în fața ei pe un scaun, explicându-i că amândouă erau descendentele adevăratului Robin Hood și că Annabel ar fi trebuit să ducă mai departe tradiția familiei. Când a devenit ea însăși mamă, și-a dat seama că, de cum fiica ei se va face suficient de mare ca să înțeleagă, îi va împărtăși același secret.

– Este vorba despre propria ta identitate, i-a explicat ea lui Colette la câteva zile după ce fetița a împlinit șase ani, trăgând-o mai aproape de sine în apartamentul lor din Arondismentul 11 al Parisului, la sute de mile de satul din comitatul West Yorkshire în care fusese crescută.

Când avea optsprezece ani, se îndrăgostise și își urmase soțul peste Canalul Mânecii, în Franța lui natală. În seara aceea, Roger, un director de școală căruia niciodată nu-i plăcuse tradiția de familie a lui Annabel, lucra târziu, așa că Annabel și Colette erau singure.

– Este vorba despre ceva înăscut. De cum vei împlini zece ani, te voi învăța să furi exact așa cum și mama mea m-a învățat atunci când am împlinit aceeași vârstă.

– Dar a fura este ceva greșit, *mum*, spusese Colette cu glas stins. Nu-i așa?

Annabel adora faptul că fetița i se adresa cu apelativul britanic, în loc să folosească cuvântul francez *maman*.

Îi mai alina dorul de casă, de satul natal aflat undeva în pădurea Barnsdale din Anglia.

— Furatul este ceva greșit numai într-o lume pictată doar în alb și negru, draga mea. Dacă poți lua lucruri de la niște oameni haini și folosești apoi ceea ce ai luat ca să faci din lumea în care trăiești un loc mai bun, atunci fapta ta este una eroică, nu una reprobabilă. Acesta este destinul tău, Colette.

Fetița și-a încrețit concentrată fruntea:

— Păi atunci de ce nu pot începe *acum* să învăț să fur?

Annabel a chicotit amuzată:

— Este important ca mai întâi să afli *de ce* facem noi asta. Acesta este motivul pentru care întotdeauna începem lecțiile cu istoria familiei. Cu poveștile care ne definesc.

Colette a lăsat să-i scape un oftat:

— Bine atunci, *mum*.

Annabel a zâmbit.

— A fost odată ca niciodată un sat, Wentbridge, în care locuia un bărbat pe nume Robin Hood. El credea cu tărie, la fel ca mine, că niciun om care și-a câștigat banii sau bunurile prin muncă cinstită nu ar trebui să fie depozitat de avere, chiar dacă ar fi ajuns putred de bogat. Dar oamenii răi la inimă sau cei care s-au folosit de propria avere ca să le facă rău celor din jur nu mai au dreptul să pretindă să rămână la fel de bogați. Aceștia erau oamenii pe care Robin obișnuia să-i fure – și oamenii pe care îi furăm noi.

— Dar el de ce fura, *mum*? a întrebat Colette, făcând ochii mari. Ce s-a întâmplat cu el?

— Vezi tu, regele de pe vremea aceea era un om hain la suflet, din pricina căruia viața supușilor săi devenise tot mai grea. Robin și prietenii lui se străduiau să supraviețuiască de la o zi la alta, însă dările creșteau și tot creșteau,

iar în puțină vreme colgiul⁴ local a început să-i închidă pe cei care nu aveau cu ce plăti birurile.

— „Trebuie să schimbăm situația”, a hotărât Robin într-o bună zi, începând să-i elibereze pe cei care fuseseră închiși pe nedrept și să recupereze lucrurile confiscate de la ei.

— Păi asta înseamnă că Robin Hood era un erou.

— Așa este, draga mea. Nu vrei să auzi și acea parte a poveștii care este preferata mea?

Colette a dat din cap:

— Ba da, *mum*.

Annabel a zâmbit și a tras-o pe Colette mai aproape.

— Sus, sus, deasupra pădurii Barnsdale, lângă Wentbridge, zbura un vultur cu coada albă care credea în lupta lui Robin Hood pentru dreptate. Prin urmare, avea grijă atât de el, cât și de oamenii lui. Ori de câte ori se ivea câte un pericol, vulturul scotea un țipăt – *Kyi-kyi-kyi!* Crezi că îl poți repeta?

— *Kyi-kyi-kyi!* a repetat Colette amuzată.

Annabel și-a dat capul pe spate și a continuat – *Ko-ko-ko!* – apoi i-a zâmbit lui Colette.

— Așa își încheia pasărea de fiecare dată strigătul și până în ziua de azi așa poți recunoaște, dacă ascuți cu atenție, vulturii cu coada albă. Mie dintotdeauna mi s-a părut că sună ca un fel de „Vino-vino-vino”, de parcă urmașii vulturului de pe vremea lui Robin Hood ne-ar îndemna să îi continuăm aventurile.

— Tu ai auzit vulturul pe când erai de vârsta mea? a întrebat Colette.

Annabel a dat din cap, simțind cum i se face un dor adânc de ținuturile natale.

Adora Parisul și, desigur, îl iubea pe Roger, dar o bucățică din inima ei rămăsese pentru totdeauna în Anglia.

⁴ colgiu – agent de percepție, jandarm.